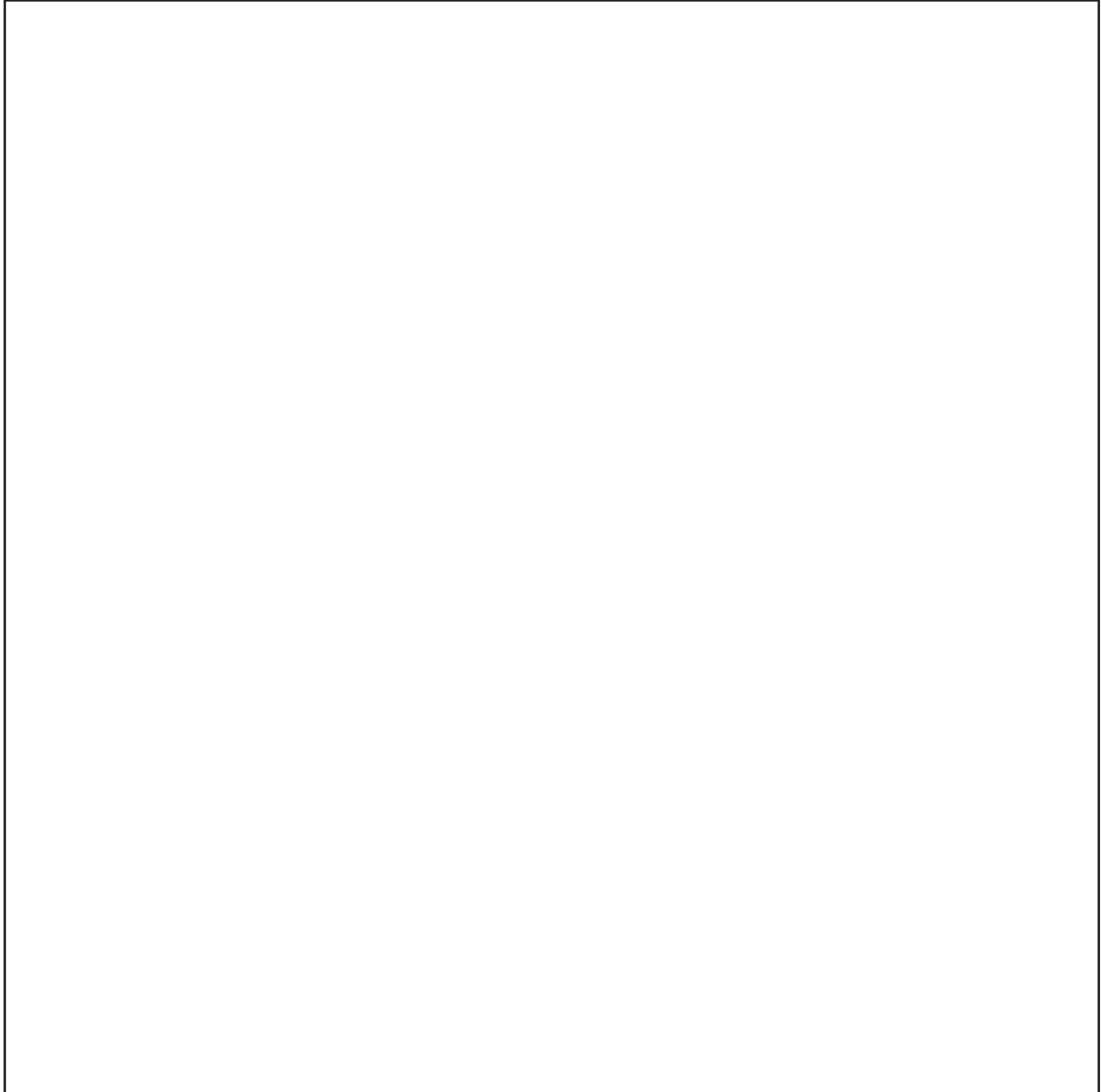

ilmaksi muuttuminen esityksellisenä tekona

poissaoleva esiintyjä rajaamisen ja kuuntelemisen näkökulmasta

**TAIDE-
YLIOPISTO**

✕ TEATTERIKORKEAKOULU

LIVE ART AND PERFORMANCE STUDIES (LAPS)

TIIVISTELMÄ

PÄIVÄYS: 03.05.2024

TEKIJÄ Juolahti, Minerva Maria	KOULUTUS- TAI MAISTERIOHJELMA Esitystaiteen ja -teorian maisteriohjelma (LAPS)
KIRJALLISEN OSION / TUTKIELMAN NIMI ilmaksi muuttuminen esityksellisenä tekona – poissaoleva esiintyjä rajaamisen ja kuuntelemisen näkökulmasta	KIRJALLISEN TYÖN SIVUMÄÄRÄ (SIS. LIITTEET) 52
TAITEELLISEN / TAITEELLIS-PEDAGOGISEN TYÖN NIMI □□□ / ensi-ilta 01.06.2022 / Kätilöopisto, Sofianlehdonkatu 5b, Helsinki / esiintyjät: Minerva Juolahti, Johannes Juolahti / puuosat: Aleksi Juolahti, Heli Litmanen / metalliosat: Maria Zilcher / dramaturginen reflektio & videon leikkaus: Joonä Mäkelä / tekniset tukihenkilöt: Aleksi Juolahti, Joonä Mäkelä / tuottaja: Maria Kaihovirta Taiteellinen osio on Teatterikorkeakoulun tuotantoa.	
<p>Maisterin opinnäytetyössäni tutkin, mikä on esityksen mahdollisuus ja merkitys esiintyjän oman kuoleman kontekstissa. Tutkimuksen taustalla on oma henkilökohtainen ja ruumiillinen suhteeni tiettyyn sisäkkäiseen kuoleman tapahtumaan. Kirjoitus pyrkii lähestymään tämän tapahtuman erityisyyttä, mutta samalla lähestymään kuolemaa yleensä. Kuolema on tutkimuksessa ilmaksi muuttumista, poissaoloa, mutta ei katoamista. Tutkimus pohjaa sekä tyhjillään olevassa Helsingin Kätilöopiston rakennuksessa kesäkuun 2022 alussa toteuttamassani esitykseen □□□ että itse tutkimuksen kirjoittamisen prosessiin. Esitys sekä kirjoitus jakavat saman kolmeen jakautuvan rakenteen: sisäkkäisyys, erottuminen ja sulautuminen. Rakenne on tutkimuksessa läsnä myös äänen liikkeessä: ääni liikkuu sisäänsä sulkevilla rakenteissa, korvan kuulumattomissa olevan ultraäänien erottuvassa säteessä, ilmassa rajattomasti ympärille levittäytyvänä aaltona.</p> <p>Tutkimuksessani lähestyn kuolemaa poissaolevan esiintyjän käsitteen kautta. Poissaoleva esiintyjä on ilmaksi muuttumisen esityksellinen teko Luce Irigarayn ilman määritelmän mukaan. Siinä ilma on jotain mikä on unohdettu ja poissaoleva, mutta ei kadonnut. Esiintyjä on etäännytyt, ilman kääntymisen pois päin, ulos itsestään. Poissaoleva esiintyjä on kaksoisetäännytyt, ilmaksi muuttumisen esityksellinen teko. Lähestyn poissaolevaa esiintyjää rajaamisen ja kuuntelemisen tekojen näkökulmasta. Rajaaminen ja kuunteleminen ovat poissaolevan esiintyjän esityksellisiä strategioita, ilmaksi muuttumisen tapoja. Rajaamisen teon ymmärrän Donna Harawayn kyborgin käsitteen kautta. Kyborgi on hänelle rajojen rakentamisen ja purkamisen kysymys. Poissaoleva esiintyjä rajaa, sulkee sisäänsä, rajaa ruumiinsa sisään rakennuksen, teknologian, kuoleman, syntymän, ilman, äänen. Kuuntelemisen teon ymmärrän Salomé Voegelinin esittämän hiljaisuuden määritelmän kautta. Siinä ulkopuolinen hiljaisuus aloittaa kuuntelemisen, sisäinen ja ulkoinen sulautuvat toisiinsa kuuntelemisen teon kautta. Poissaolevan esiintyjän kohdalla sulautuminen tapahtuu toiseen suuntaan, sisäkkäinen hiljaisuus aloittaa kuuntelemisen. Poissaoleva esiintyjä kulkee kahteen suuntaan: rajaa ruumiinsa uudelleen ja muuttaa itsensä kyborgiksi, kuuntelee sisällään olevaa hiljaisuutta ja unohtaa rajan. Rajaaminen ja kuunteleminen ovat osittain päällekkäisiä prosesseja, kumoavat toisensa osittain.</p> <p>Lopuksi kirjoitus palaa itseensä, kuolleen esiintyjän kirjoitukseen Hélène Cixousin feminiinisen kirjoittamisen käsitteen kautta. Siinä toisen pitää kirjoittaa itsensä, hänen pitää kirjoittaa oma ruumiinsa. Kirjoittaminen on poissaolevan esiintyjän kolmas strategia, paperiksi muuttumisen teko. Kuollut esiintyjä erottuu ulkopuolisesta esiintyjänä paperina. Kirjoitus on kuollut esiintyjä, kuollut esitys, osittain kuolleen esiintyjän ruumis.</p>	
ASIASANAT ruumis, tila, ääni, paperi, ilma, esitys, esiintyjä, poissaoleva esiintyjä, kuolema, rajaaminen, kuunteleminen, kirjoittaminen, unohtaminen, ultraääni, kaiutin, äänitekniologia	

rakenne

1 sisäkkäisyys

1.1 esiintyjä

1.2 poissaoleva esiintyjä

2 erottuminen

2.1 rajaaminen

2.2 kuunteleminen

3 sulautuminen

3.1 ilmanvaihto

3.2 ikkuna

lähteet

esityksen tiedot

□

Tässä tutkimuksessa kysyn, mikä on esityksen mahdollisuus ja merkitys esiintyjän oman kuoleman kontekstissa. Tutkimuksen taustalla on oma henkilökohtainen ja ruumiillinen suhteeni tiettyyn sisäkkäiseen kuoleman tapahtumaan. Kirjoitus pyrkii lähestymään tämän tapahtuman erityisyyttä, mutta samalla lähestymään kuolemaa yleensä. Kuolema on tässä esityksessä poissaoloa, ilmaksi muuttumista, poissa olemista, mutta ei katoamista.

Lähestyn esiintyjän kuoleman kysymystä poissaolevan esiintyjän käsitteen sekä rajaamisen ja kuuntelemisen esityksellisten tekojen kautta. Poissaoleva esiintyjä on ilmaksi muuttumisen teko Luce Irigarayn (1999 [1983], 49) esittämän ilman määritelmän mukaan. Siinä ilma on jotain mikä on unohdettu ja poissaoleva, mutta ei kadonnut. Poissaoleva esiintyjä on ilmaa, poissaoleva, mutta ei kadonnut. Poissaoleva esiintyjä on ilmaksi muuttumisen tietoinen teko. Rajaaminen ja kuunteleminen ovat poissaolevan esiintyjän esityksellisiä strategioita, keinoja muuttua ilmaksi. Poissaoleva esiintyjä muodostuu tässä esityksessä rajaamisen ja kuuntelemisen tekojen kautta. Rajaaminen ja kuunteleminen kulkevat osittain eri suuntiin, ovat osittain päällekkäisiä, kumoavat toisensa osittain.

Kirjoitus pohjaa sekä koettuun kuoleman tapahtumaan että (taiteelliseen) prosessiin, jonka aikana syntyi teos □□□. Teos tapahtui kesäkuun alussa vuonna 2022 entisen synnytyssairaalan ja koulutusinstituution Kätilöopiston tilassa Helsingissä. Kirjoitus seuraa läpi (taiteellisen) prosessin kolme osaa, se on ennen sitä, sen aikana ja sen jälkeen. Kirjoitus jakaa teoksen kolmeen jakautuvan rakenteen: sisäkkäisyys, erottuminen, sulautuminen (ks. kohta esityksen tiedot). Osioden nimien prosessit limittyvät osittain yli osioden rajojen. Lopuksi tutkimus palaa itse kirjoittamisen tapahtumaan, kuolleen kirjoittajan kirjoitukseen.

Tutkimuksen materiaalina toimivat prosessin eri vaiheiden aikana itse tuottamani ja muiden tuottamat tekstit, työskentelypäiväkirjat, esitysmuistiinpanot, instituution sisällä ja ulkona käyty sähköpostikirjeenvaihto, lääkärin kirjoittamat raportit, esitystaltioinnit, keskustelut, eri tiloissa eri aikoina tehdyt äänitteet, eri tiloissa eri aikoina kuvatut valokuvat ja videot, kuvat, ultraäänikuvat ja ultraäänikuvasta otetut videot. Kirjoituksessa sana esitys viittaa sekä Helsingissä kesäkuun 2022 alussa tapahtuneeseen esitykseen, että esityksen esiintyjän sisällä talvella 2020–2021 alkaneeseen ja loppuneeseen elämään. Kirjoituksessa sana esiintyjä viittaa sekä Helsingissä kesäkuun 2022 alussa tapahtuneen esityksen konkreettiseen esittäjään sekä esittäjän sisällä olevaan ja olleeseen elämään. Sanojen esitys ja esiintyjä sekaantuminen ja sulautuminen on osittain tahallista.

1 sisäkkäisyys

1.1 esiintyjä

Ensimmäisessä hengityksessä keuhkot täyttyvät ensimmäistä kertaa ilmasta. Ilma täyttää keuhkot, ilma täyttää keuhkojen rakkulat. Keuhkot avautuvat ja täyttyvät ilmasta. Ilma on keuhkojen sisällä ensimmäistä kertaa. Ennen ilmaa keuhkot ovat täynnä nestettä. Ennen kuin ilma täyttää keuhkot, ruumis saa happea veren kautta. Veri kulkee sisäkkäiseen ruumiiseen ruumiin keskikohdassa olevasta aukosta. Happi kulkee kahden ruumiin välisessä tilassa, ruumiin keskikohdasta ruumiin keskikohtaan. Sisäkkäisen ruumiin sisäänsä sulkeva ulkopuoli hengittää ilmaa. Ensimmäisessä sisäänhengityksessä keuhkot täyttyvät ensimmäistä kertaa ilmasta. Ensimmäisessä hengityksessä happi alkaa kulkea ruumiiseen hengityksen kautta. Ruumiin keskikohdassa oleva lihas liikkuu alaspäin ja keuhkojen tilavuus suurenee. Ruumiin keskikohdassa oleva lihas liikuttaa ilmaa. Sisäänhengityksen jälkeen lihas liikkuu ylöspäin ja keuhkojen tilavuus pienenee. Ilma kulkee ulos ruumiista.

Neljän viikon jälkeen esiintyjä tekee opiskelijatovereilleen esityksen tutkimuksestaan eikä ole vielä tietoinen ruumiin sisällä olevista kahdesta hahmosta. Tilassa ei pandemian vuoksi ole ulkopuolista yleisöä. Tilan pohja on neliön muotoinen. Tilan ikkunat ovat kiinni. Tilassa on ilmastointijärjestelmän humina. Esiintyjä on asettanut keskellä lattiaa puurimasta tehdyn kuution. Esityksen aikana esiintyjä soittaa tilaan ilmastoinnin ääntä, jota hän on äänittänyt muualla rakennuksessa. Esityksen aikana esiintyjä rikkoo keskellä lattiaa olevan kuution käsillään. Esiintyvä ruumis on hermostunut. Hermostuneisuus on koko ruumiissa, se tulee syvältä, peittää ihon alleen. Ruumis väreilee, tärisee, unohtaa kaikki suunnitelmat ja sanat, unohtaa kaiken, esiintyy kuin robotti. Hermostunut, poissaoleva ruumis saa paljon huomiota esityksen jälkeen seuraavassa keskustelussa. Esiintyjän valitsema teema sivuuntuu ja keskustelu keskittyy esiintyjän poissaolevaan ruumiiseen. Keskustelu keskittyy poissaolevaan ruumiiseen.

Luce Irigarayn (1999 [1983], 8–11) määrittelyssä ilma on kaiken perusta, mahdollistaja, ajattelun mahdollistaja. Ilma on niin itsestään selvä, niin vaikea hahmottaa, että se unohdetaan, sivuutetaan. Ilma on hänen määrittelyssään olematon, tavoittamaton, ajattelun ulottumattomissa oleva, unohdettu. Samalla ilma on kaiken perusta, elämän tila ja mahdollistaja. Irigarayn ilma voi olla myös nestemäistä: sisäänsä sulkevan ruumiin sisäkkäiselle ruumiille tarjoama nestemäinen ilma on myös unohdettu. Ensimmäinen ravinto on unohdettu, poissaoleva. Irigarayn määritelmässä oleminen alkaa unohduksesta, tyhjyydestä, ei-mistään. Sisäänsä sulkeva ruumis on unohdettu, ruumis on ilmaa. Irigaray esittää, että sisäänsä sulkeva ruumis antaa itsensä sisällään olevalle ruumiille piilossa, pimeydessä, läheisyydessä ilman etäisyyttä. (Mt., 28–33.)

Kahdeksan viikon jälkeen esiintyjälle selviää, että hänen poissaolevan ruumiinsa sisällä on kaksi kasvavaa hahmoa. Hän ei ole yllättynyt. Hän on odottanut tätä. Työntekijä, joka katsoo ultraäänien piirtämää kuvaa ruumiin sisältä, on selkeästi yllättynyt. Hän kertoo heti, että ongelmien

todennäköisyys on korkeampi, useamman sikiön raskaus määritellään aina riskiraskaudeksi. Kuukauden kestäneen hybriksen ja kahden sisäkkäisen hahmon tarkan seurannan jälkeen selviää, että he ovat sen viidentoista tai kahdenkymmenen prosentin joukossa, joiden välillä veri virtaa epätasapainossa. Onnistuneen leikkauksen jälkeen toinen heistä kuolee. Aamulla pienessä pimeässä huoneessa ultraääni lävistää esiintyjän ruumiin. Sydän on lakannut lyömästä. Kahdeksantoista viikon ikäinen sydän on lakannut lyömästä. Kuollut on käpertynyt sykkyrälle. Kuollut hahmo on käpertynyt sykkyrälle esiintyjän ruumiin oikealle puolelle.

Kuollut jää esiintyjän ruumiin sisälle. Olisi liian suuri riski elävälle, jos kuollut otettaisiin pois esiintyjän ruumiin sisältä. Kuollut on prosessissa, jossa siitä tulee papyruskäärö, kuten yksi lääkäreistä kuvailee. Yhtäkkiä esiintyjä on, esiintyjän ruumis on, ruumista on tullut ruumis, joka kantaa sisällään elävää ja kuollutta. Ruumis, jossa elämä ja kuolema ovat sisäkkäin, samanaikaisesti. Ruumis, joka rajaa sisäänsä elävän hahmon, joka kasvaa hengittääkseen, kuolleen hahmon, joka ei ikinä hengitä, joka muuttuu hiljaa paperiksi. Elämä ja kuolema ovat läsnä samanaikaisina tapahtumina. Ruumiista on tullut suoralla ja arkisella tavalla elämän ja kuoleman tila. Ruumis on silti aina osittain kuollut. Se koostuu elävistä ja kuolleista osista, elävistä ja kuolleista soluista, elävistä ja kuolleista bakteereista. Ruumis kantaa elävän ja kuolleen. Ruumis rajaa sisäänsä elämän ja kuoleman.

Ilmasta on otettu ensimmäinen kuva vuonna 1930. Kuva on mustavalkoinen. Kuvan ottanut kamera on ilmassa tilan yläpuolella. Kuvassa näkyy rakennuksia, suuri rakennus mäen päällä, pienten talojen rivit tien reunassa. Mäen päällä on puita. Tila, jonka päälle entinen sairaala vuosikymmenten päästä rakennetaan, on jaettu osiin, muokattu ja jaettu uudelleen. Alueella on ollut maanviljelystä seitsemän tuhatta vuotta. Noin viisitoista tuhatta vuotta sitten alueen päällä oli jäätä. Ilmasta vuonna 1930 otetussa kuvassa tilan paikalla on ilma. Yhdeksänkymmenen kilometrin korkeudessa tilan yläpuolella liike ilman ainesosien pienimpien kappaleiden välillä muuttuu epäsäännölliseksi. Ilma lakkaa liikkumasta. Kauemmas mentäessä ilma katoaa.

Esiintyjä alkaa ajatella ruumistaan uudella tavalla. Hän alkaa ajatella ruumista ensimmäisenä tilana, ensimmäisenä rakenteena, ensimmäisenä instituutiona. Rakenteena, jossa on rajoja, esteitä, sisä- ja ulkopuoli, sääntöjä, toimintoja. Ruumis opettaa, siirtää tietoa. Ruumis on vahva ja luova, se kantaa ja suojaa elämää sisällään. Samalla ruumis on hauras ja epävakaa, muuttuva, hämärtyvä, hetkellinen. Elämän ja kuoleman läheisyys on huumaannuttavaa. Kuoleman ja elämän radikaali läheisyys on huumaannuttava. Hiljaisuus ja kohina ovat läsnä samaan aikaan. Elämä ja kuolema läsnä samaan aikaan. Elämä ja kuolema sisäkkäin. Kuoleman ja elämän radikaali läheisyys. Elämä ja kuolema peittävät toisensa. Elämä ja kuolema sisäkkäin.

Esiintyjä leikkaa hiuksensa. Esiintyjä istuu kylpyhuoneessa ja leikkaa hiuksensa hiustenleikkuukoneella. Esiintyjä päästää irti ruumiinsa osasta. Esiintyjä päästää irti ruumiistaan, ruumiin osasta. Hän päästää irti tuntemattomasta sisäkkäisestä hahmosta. Esiintyjän pitää opetella päästämään irti. Hän on tehnyt tämän monta kertaa aikaisemmin. Myöhemmin esiintyjä jakaa päänsä kahdeksi. Hän leikkaa palan lankaa ja asettaa sen kulkemaan päänsä keskilinjaa. Pää jakautuu kahdeksi. Esiintyjä leikkaa hiukset pään oikealta puolelta. Pään vasemmalla puolella esiintyjä antaa hiusten kasvaa. Ruumis erottuu kahdeksi. Ruumis erottuu kahteen osaan. Ruumis ei ikinä enää ole yksi.

Esiintyjän sisällä on tuntematon kuollut ja tuntematon elävä. Sisään jäävän esiintyjän esitys alkaa sisällä ja loppuu sisällä. Liike alkaa ja lakkaa. Sisään jäävä elämä jatkuu esiintyjän ruumiin sisällä. Elämä ja kuolema ovat sisäkkäin, samassa tilassa, tilan ulkopuolella ja sisällä. Ruumis on tila, joka sulkee sisäänsä elämän ja kuoleman. Elämän ilman ilmaa. Ruumis ruumiin sisällä on osa ruumista, kuollut ruumis on osa elävää. Kuollut jää elävän sisään. Elämä alkaa ja loppuu. Ruumis on ainoa tila, jossa esiintyjä on ollut elossa. Ruumis on tila, jonka sisällä esitys alkaa ja päättyy. Ruumis on tila, jonka sisällä elämä alkaa ja päättyy. Ruumis on tila, joka sulkee sisäänsä sekä elävän että kuolleen. Kuollut sulautuu ruumiiseen. Sisäkkäinen, sisään jäänyt elämä ei ole ikinä ilmassa, siihen ei ole välimatkaa, se ei ole missään ja on kaikkialla. Elävä esiintyjä on ainoa paikka, jonka sisällä esitys tapahtuu.

Esiintyjä hengittää ensimmäistä kertaa sisään entisen sairaalan sisällä vuoden 1987 lopussa. Esiintyjän keuhkot täyttyvät ensimmäistä kertaa ilmasta tilan sisällä. Esiintyjän iho kohtaa ilman ensimmäisen kerran tilan sisällä. Esiintyjä käy ensimmäistä kertaa koulua tilan sisällä. Esiintyjä lukee ensimmäistä kertaa tilan sisällä. Esiintyjä esiintyy julkisesti ensimmäisen kerran tilan sisällä. Ei ole selvää, milloin esiintyjästä tulee esiintyjä. Silloin kun hän on ilmaa ja leikkaa hiuksensa, kun hän on ilmaa ja lukee ensimmäistä kertaa, kun hän on ilmaa ja hengittää ensimmäistä kertaa, kun hän on ilmaa ja esiintyy ensimmäistä kertaa, kun hän on ilmaa ja kuolee ensimmäisen kerran. Esiintyjä on etäännytyks, ilman kääntyminen ulospäin, ulos itsestä, pois oman rajattomuutensa sisältä.

1.2 poissaoleva esiintyjä

Poissaoleva esiintyjä hengästyy juostessaan portaat ylös. Hän asettuu istumaan keskelle tilaa. Huoneen ikkunat ovat kiinni. Poissaoleva esiintyjä on rakennuksen sisällä. Hän on rakennuksen rajaaman tilan sisällä. Hän hengittää. Hän hengittää. Hän ei hengitä. Hän on hiljaa. Yleisö kävelee portaita, osa seisoo hississä. Kuudennessa kerroksessa huoneen ovi on auki. Astuessaan sisään tilaan yleisö on aina erilainen, sen rytmi ja hengitys on erilainen. Yleisön hengityksen tempo vaihtuu. Hengityksen tempo muotoutuu samassa tilassa hengittämisen kautta. Poissaoleva esiintyjä ei näe. Poissaoleva esiintyjä ei puhu. Poissaoleva esiintyjä ei hengitä. Poissaoleva esiintyjä kuuntelee. Poissaoleva esiintyjä kuuntelee yleisön. Poissaoleva esiintyjä kuuntelee ilman liikkeen ruumiissaan. Poissaolevasta esiintyjästä tulee yleisö. Yleisöstä tulee esiintyjä. Poissaolevasta esiintyjästä tulee ilmaa. Yleisö muodostaa ilmaan aallon. Poissaoleva esiintyjä liikkuu, kun aalto ei enää liiku, kun yleisön yhteinen hengitys on saavuttanut pisteen. Poissaoleva esiintyjä aloittaa liikkeen, kun ilma lakkaa liikkumasta. Poissaoleva esiintyjä hengittää ensimmäistä kertaa. Hän vetää keuhkoihinsa ilmaa.

Entisen sairaalan rakentaminen alkaa kolmekymmentä vuotta ennen kuin esiintyjä hengittää rakennuksen sisällä ensimmäistä kertaa. Kolmekymmentä vuotta ensimmäisen hengityksen jälkeen rakennus tyhjennetään. Rakennus tyhjennetään irtaimistosta. Tavara luetteloidaan, heitetään pois, viedään puhdistettavaksi, arkistoidaan. (Ks. esim. Kosonen 2019.) Seinät jäävät paikoilleen. Nuppineulat ilmoitustauluille. Ikkunat ja seinät jakamaan ilmaa. Tyhjän rakennuksen teknologiset rakenteet kierrättävät materiaa rakennuksen läpi. Vesi virtaa rakennuksen seinissä ja katoissa. Sähkö levittäytyy tilaan seittinä. Sisäradion ääni kaikuu tyhjissä huoneissa. 1990-luvun lopulla rakennetun atk-verkoston johdot roikkuvat katosta. Ilmanvaihto liikuttaa ilmaa. Rakennus rajaa

ilmaa sisään ja ulos. Rakennus on rakenne, joka jakaa ilmaa, määrää sen liikettä. Jakaa ilmaa kulmikkaisiin osiin, suorakulmaisiin tiloihin. Sulkee ilmaa sisään ja sulkee ilmaa ulos. Jakaa ilmaa sisäkkäisiin tiloihin.

Poissaoleva esiintyjä kiinnittää entisen sairaalan pintoihin kaiuttimia, joissa ei ole runkoa eikä kartiota. Kaiuttimet siirtävät ääniaallon värähtelemään pintaan, johon ne kiinnitetään. Kaiuttimet soittavat tilaa. Ääni kaiuttimissa on tilasta löydetty. Ääni on tilassa, ääntä ei ole tilassa, sitä ei kukaan huomaa. Ääni pysyy tilan sisällä. Ääni on tilassa, ääni on tilan rakenteissa, ääni on rakennuksessa, ääni on rakennuksen sisällä. Äännet ovat tilan sisältä ja ne jäävät tilan sisään. Ääni jää tilan sisään. Tila täyttyy äänestä, joka ei ole ääntä, äänestä, joka ei kannu merkitystä, äänestä, joka jää huomaamatta, sivuun. Tilan rakenteet värähtelevät ja kuljettavat ääntä. Rakenteiden värähtely saa ilman värähtelemään. Ääni siirtyy rakenteista ilmaan. Ääni on rakenteissa, tilassa, ilmassa. Rakennus on ruumis, joka soi omaa ääntään.

Poissaoleva esiintyjä rakentaa tilan itsensä ympärille. Poissaoleva esiintyjä rajaa ilmaa ympärillään. Poissaoleva esiintyjä rakentaa itsensä sisään. Hän rakentaa tilan itsensä ympärille kahdestatoista samanpituudesta puisesta rimasta, kahdestakymmenestäneljästä metallisesta ruuvista, kahdeksasta samankokoisesta metallisesta kulmasta. Rakenne rajaa ilmasta tilan. Poissaolevan esiintyjän ruumis on huoneen

kokoinen. Poissaoleva esiintyjä rakentaa rakenteen itsensä ympärille kolmeen huoneeseen. Poissaoleva esiintyjä rakentaa rakenteen itsensä ympärille. Poissaoleva esiintyjä jää rakenteen sisään. Esitys tapahtuu rakenteen sisällä.

Entisen sairaalan ilma on määritelty hengitykselle sopimattomaksi. Tilan sisällä ei voi hengittää. Tilan sisällä ei ole ilmaa. Tila on tyhjillään. Tilaa vuokrataan elokuvien kuvauksiin. Ikkunoita valaistaan suurilla valaisimilla rakennuksen ulkopuolelta. Rakennuksen seinien sisäpuolelle luodaan illuusio, simulaatio, esitys todellisuudesta. Aikuiset harjoittelevat rakennuksessa sotaa. He juoksevat huoneiden läpi, rappusissa, rikkovat ovia. Lapset tulevat sisään auki jääneestä ovesta ja tekevät ääntä vahtimestarin kopissa olevaan sisäpuhelimeen. Juoksevat pakoon. He kiipeilevät matalampien rakennuksen osien katolla ja rikkovat rakennuksen takana olevia valaisimia heittämällä niitä kivillä.

Irigarayn (1999 [1983], 49) määritelmässä ilma on unohdettu, poissaoleva, mutta ei kadonnut. Hänen määritelmässään unohdetuksi tulemiseen liittyy kauhu, jonka purkautuma on samalla sisä- ja ulkopuolella oleva huuto. (Mt.) Poissaoleva esiintyjä on unohdettu, poissa, mutta ei kadonnut. Poissaolevaa esiintyjää ei ole. Poissaolevan esiintyjän huutoa ei kuulu. Poissaoleva esiintyjä ei päästä ääntä. Poissaoleva esiintyjä ei hengitä. Rakenne rakentuu ilmaan. Poissaoleva esiintyjä on näkymätön. Poissaoleva esiintyjä on kuulumaton. Rakenteen sisään jää ilmaa. Rakenteen sisään jää ilmaa. Metallisten osien osuminen toisiinsa tekee äänen. Poissaoleva esiintyjä on ilma, joka jää rakenteen sisään. Poissaoleva esiintyjä on ilmaa. Poissaoleva esiintyjä on huoneen kokoinen. Rakenne on elämän kokoinen.

Teossarjassaan *Music for Sound Joined Rooms* (1980–1995) äänitaiteilija Maryanne Amacher soittaa rakennuksen rakenteita, rakennuksen arkkitehtuuria, rakennettua tilaa. Amacher puhuu rakenteiden kantamasta äänestä, joka ensin on olemassa rakennuksen rakenteissa ja siirtyy niiden kautta ilmaan ja ihmisen korvan kuultavaksi. Ihmisen rakentamat rakenteet kuljettavat, kantavat, ääni kulkee niiden läpi, rakennuksen tilat on tarkoitettu kuunneltaviksi, kuuntelija kulkee niiden läpi. Kulkiessaan rakenteiden läpi ääni muuttuu, siitä tulee toinen. Toisessa teossarjassaan *City-Links* (1967–1981) Amacher

sijoittaa mikrofoneja kaupunkitilaan ja soittaa niiden kohtaamaa ääntä kaiuttimista, jotka on sijoitettu toiseen tilaan, kauas mikrofoniin tilasta. (Amacher et al. 2020, 2013–239.)

Poissaoleva esiintyjä on ilmaksi muuttamisen teko. Poissaoleva esiintyjä muuttuu esityksessä Irigarayn määrittelemäksi ilmaksi. Poissaoleva esiintyjä on kaksoiskäänte, kaksoisetäännytys. Poissaoleva

esiintyjä on kaksoisetäännytys, kääntyminen pois ei-esiintyjästä esiintyjäksi ja taas takaisin ei-esiintyjäksi. Poissaoleva esiintyjä on muuttuminen esiintyjäksi ja taas takaisin ei-esiintyjäksi. Poissaoleva esiintyjä astuu esiin ja muuttaa itsensä ilmaksi esityksessä. Poissaoleva esiintyjä on

esillä ja ilmaa. Esityksessä esiintyjästä tulee poissa-oleva. Esityksessä esiintyjä muuttaa itsensä ilmaksi. Esityksessä esiintyjä muuttaa itsensä ilmaksi. Ilmaksi muuttuminen on esiintyjän

esityksellinen teko.
Ilmaksi muuttuminen
on poissaolevaksi
muuttumista. Ilmaksi
muuttuminen on esiin-
tyjän muuttuminen

ei-esiintyjäksi,
esiintyjän muut-
tumista poissaole-
vaksi. Poissaoleva
esiintyjä ei katoa,

poissaoleva
ei katoa, mut-
ta on poissa,
unohdettu.

Poissaoleva
esiintyjä unoh-
taa itsensä,

m u t t a a
itse itsensä
ilmaksi.

2 erottuminen

2.1 rajaaminen

Poissaoleva esiintyjä astuu pimeään tilaan. Hän asettaa tilan keskelle rakenteen. Hän asettaa tilan keskelle rakenteen, jonka on rakentanut ruumiinsa ympärille. Hän astuu rakenteen kanssa pimeään tilaan ja asettaa rakenteen tilan keskelle. Poissaoleva esiintyjä peittää tilan ikkunat paperilla. Hän jahtaa tunteja ikkunoista pieninä pisteinä siivilöityvää valoa. Hän etsii valoa ja rajaa sen ulos. Hän sulkee sälekaihtimet. Hän peittää tilan ikkunoita paperilla. Hän peittää yhden tilan seinän mustalla paksulla verholla. Poissaoleva esiintyjä heijastaa verhoon valkoisen neliön. Neliö liikkuu seinää peittävän verhon poikki. Neliö jakautuu kahteen, jää paikoilleen, jatkaa liikettä. Poissaoleva esiintyjä heijastaa liikkuvan neliön liikettä peilillä. Peili ja heijastettava neliö ovat samankokoiset. Viereisen tilan rakenteissa soiva ilmastointikoneiston ääni väreilee takaseinässä.

Ultraääni värähtelee yli kaksi miljoonaa kertaa sekunnissa. Ihmisen korva ei pysty kääntämään niin nopeasti värähtelevää ääntä tiedoksi. Ultraääni on saavuttamaton, ulottumattomissa. Ultraääni lävistää esiintyjän ruumiin rajan ja tuottaa kuvia ruumiin sisältä heijastumalla. Teknologia muuntaa siihen syötetyn sähköenergian mekaaniseksi pulssiksi, tiheästi värähteleväksi ääneksi, joka läpäisee ruumiin rajan ja heijastuu ruumiin sisäisistä rakenteista, pinnoista, rajoista. Ensimmäinen kuva esiintyjän sisällä olevista hahmoista muodostuu ultraäänen kautta. Kuvassa ovat vierekkäin esiintyjien päät ylhäältä päin kuvattuna sekä niiden välissä toisen esiintyjän käsi. Päät jakautuvat keskeltä kahtia, kahdeksi mustaksi altaaksi. Ensimmäinen ääni esiintyjän sisällä olevista esiintyjistä muodostuu ultraäänen kautta. Esiintyjien sydämet lyövät noin sataneljäkymmentä kertaa minuutissa. Ne laukkaavat kuin hevoset ja sekoittuvat välillä esiintyjän hitaammin lyövän sydämen ääneen.

Irigarayn (1999 [1983], 13–14) määritelmän mukaan ilma ei heijasta itseään, eikä se heijasta itseä. Hänen mukaansa heijastus kulkee ilman läpi, mutta ilma ei voi heijastaa. Homanen (2014 & 2020, 57–75) esittää, että sisäkkäinen hahmo on fetissi, taikaesine, erilaisten institutionaalisten ja koneellisten käytäntöjen kautta tuotettu osittain jo erottunut odotus. On esitetty, että ultraääni muuttaa ruumiin kokemuksellisen tiedon turhaksi, epäoleelliseksi (ks. esim. Mitchell & Georges, 1998, 107–110). Ultraääni ei heijastu esiintyjän ruumiista. Ultraääni kulkee esiintyjän ruumiin läpi. Esiintyjän ruumiista tulee heijastumaton. Esiintyjän ruumiista tulee ilmaa. Ultraääni tekee ulkopuolisesta esiintyjästä ilmaa ja sisäkkäisistä esiintyjistä taikaesineitä. Ultraääni erottaa ulkopuolisen (sisäpuolisen) ruumiin sisäkkäisistä hahmoista. Ruumis muuttuu läpinäkyväksi, olemattomaksi, unohtuneeksi.

Poissaolevan esiintyjän veli pitelee kädessään ultraäänikaiutinta. Hän osoittaa kaiuttimella poissaolevan esiintyjän käsissä olevaa peiliä. Kaiuttimen ääni muuntuu kuultavaksi osuessaan peilin pintaan. Melkein kolmekymmentä vuotta aikaisemmin poissaolevan esiintyjän veli hengittää tilan sisällä ensimmäisen kerran. Ultraääni kulkee ilman poikki ja osuu peilin pintaan. Ääni muuttuu

kuultavaksi, kun se heijastuu peilistä. Ääni heijastuu peilin pinnasta ja muuttuu kuultavaksi.

Videon valo ja kaiuttimen ääni heijastuvat peilin pinnasta. Poissaoleva esiintyjä heijastaa itsensä peiliin. Poissaoleva esiintyjä heijastaa oman äänensä ja kuvansa peilin pintaan. Valo heijastuu tilan kattoon sekä poissaolevan esiintyjän kasvoihin. Hänen heijastamansa neliö on sisäkkäisen kuolleen kokoinen. Poissaoleva esiintyjä kuolee neliönä.

Irigaray (1999 [1983], 8–16) esittää, että ilma muodostaa tilan, joka on olemassa ennen kaikkea paikallistumista, ilma sulkee kaiken sisäänsä. Hän esittää, että ilma on kotelo, rajaton ja samalla kaiken ympärille piirtyvä raja. Ilma samalla jakaa ja ei jaa, rajaa ja ei rajaa tilaa. Ultraääni kadottaa esiintyjän ruumiin rajat. Ultraääni lävistää esiintyjän ruumiin rajat ja kadottaa ne. Ultraääni piirtää toisten ruumiiden rajat ja unohtaa toisten. Ultraääni kadottaa ruumiiden rajat, tekee ruumiista ilmaa. Esiintyjän ruumis on samalla rajaton ja kaiken rajaava. Ruumis on samalla kaikkialla ja ei missään.

Bracha L. Ettingerille (2006, 63) ruumiin sisäkkäinen tila on muuntuva rajatila, joka on samalla sekä sisäpuolella että ulkopuolella. Se on tila, jossa itse kohtaa toisen ja jossa itse tulee joksikin samalla toisen kanssa. Ettinger puhuu läheisyyden välimatkasta, yhteenliittymisestä, jossa ei-itse ei tule torjutuksi mutta ei myöskään sulaudu itseän. (Mt.) Esiintyjän ruumiissa kuolema ja elämä jakavat rajan toistensa kanssa. Kuolema ja elämä ovat samalla esiintyjän sisäpuolella ja ulkopuolella. Esiintyjä ja ei-esiintyjä ovat samalla sisäpuolella ja ulkopuolella. Elämä ja kuolema ovat samaan aikaan sekä sisä- että ulkopuolella. Ruumis on kuoleman ja elämän sisäkkäinen tila. Ruumis sulkee sisäänsä elämän ja kuoleman. Ruumis on raja. Esiintyjän ruumis tulee joksikin sisäkkäisen kuoleman kanssa. Esiintyjä tulee joksikin sisäkkäisen elämän kanssa. Ruumis kasvaa itsensä ympärille, kiertyy, levittäytyy. Ruumis hajoaa, jakautuu osiin, sulautuu, muuttuu paperiksi.

Kone erottaa esiintyjän ruumiin omasta kokemuksestaan. Esiintyjän ruumis muuttuu merkityksettömäksi, käsittämättömäksi, poissaolevaksi. Ruumiista tulee tarkkailija. Ruumiista tulee toinen. Ruumis erottuu ja sulautuu, ruumista ei ole. Ruumis on hiljaa. Esiintyjän ruumiin sisällä oleva esitys on näkyvä, kuuluva, heijastus. Sisään sulkeva esiintyjä on näkymätön, huminaa, marginaalissa. Ultraääni tekee ruumiista läpinäkyvän, se erottaa sisällä olevan, tekee sisäkkäisen näkyväksi ja unohtaa ulkopuolen. Itse muuttuu läpinäkyväksi. Ultraääni mahdollistaa itsen sisään näkemisen. Sisällä oleva toinen on heijastus, sisällä oleva toinen on heijastuspinta, itse katoaa, itseä ei ole olemassa. Se joka on sisällä, ruumiin sisään jäävä esiintyjä on heijastus, esiintyjä on heijastus, pinta, heijastus. Kun sisäkkäinen esiintyjä kuolee, hän säilyy heijastavana pintana. Pintana heijastuksille. Pintana ulkopuolisen esiintyjän heijastuksille. Poissaolevan esiintyjän esitys on heijastava pinta. Poissaolevan esiintyjän esitys on heijastuksen esitys.

Ultraäänikaiutin muuntaa siihen syötetyn sähköenergian kuulumattomaksi ilman värähtelyksi. Se erottaa sähköenergian kahdeksi korvan kääntöalueen ulkopuolella värähteleväksi ääneksi. Se lähettää nämä kaksi ääntä kapeana ja rajattuna säteenä. Kohdatakseen toisensa kaksi ääntä tarvitsevat heijastavan pinnan. Kun ilman värähtely saavuttaa heijastavan pinnan, ääni muuttuu uudelleen. Heijastava pinta tekee äänestä kuultavan ja ei-kuultavan. Kaksi jakautuu taas kahdeksi,

erottuu ja sulautuu. Heijastavasta pinnasta tulee äänen ja äänettömyyden piste. Kohdatessaan äänet sulautuvat yhteen ja erottuvat. Korva pystyy erottamaan vain äänten erotuksen, mutta ei niiden sulautumista. (Ks. esim. Westervelt 1963, 535.)

Poissaoleva esiintyjä rakentaa ultraäänikaiutinta. Poissaoleva esiintyjä lukee rakennusohjeita ja tilaa osia. Rakentaa kaiutinta ystävän kanssa, toisen ystävän. Istuu instituution sisällä sähköltä haisevassa humisevassa huoneessa, jonka ikkunaa ei saa auki. Katselee kuvia, joita teknologiasta on piirretty. Istuu ikkunattomassa tilassa entisen lääketehaan kellarissa. Opettelee uutta kieltä. Puhuu kaiuttimen rakentamisesta toisen kanssa, toisen. Kaiutin pakenee. Poissaoleva esiintyjä yrittää rakentaa ultraäänikaiuttimen osaksi ruumista. Poissaoleva esiintyjä yrittää rakentaa ultraäänikaiuttimen ruumiinsa sisälle. Yrittää heijastaa itsensä ulos. Yrittää sulauttaa ultraäänien osaksi ruumista rakentamalla sen itse. Kaiutin hylkii ruumista. Poissaoleva esiintyjä unohtaa tilaamansa osat pahvilaatikkoon ystävän työhuoneelle entisen lääketehaan kellarissa. Hän matkustaa pienen meren yli lainatakseen esitystä varten suuremman meren takana valmistetun kaiuttimen toiselta taiteilijalta. Poissaoleva esiintyjä lainaa kaiuttimen, joka on suunniteltu sodankäynnin välineeksi (Goodmann 2010, 249).

Harawaylle (1991, 150–181) organismin ja koneen yhdistävä kyborgi on rajaamisen kysymys, rajojen rakentamisen ja purkamisen prosessi. Hänelle kyborgi on myyttisen jaetun mielikuvituksen muokkaamisen väline. Hänelle kyborginen rajaaminen on tietoinen teko, jonka kautta kyborgi ottaa vastuun itsestään. (Mt.) Poissaoleva esiintyjä rajaa sisäänsä. Poissaoleva esiintyjä rajaa teknologian sisäänsä. Poissaoleva esiintyjä rajaa rakennuksen sisäänsä. Poissaolevan esiintyjän kyborgin ruumis on tilan kokoinen. Poissaolevan esiintyjän ruumis on kyborgin ruumis. Poissaoleva esiintyjä rakentaa ultraäänikaiuttimen osaksi ruumista. Poissaoleva esiintyjä rakentaa ultraäänikaiuttimen ruumiinsa sisälle. Heijastaa itsensä ulos. Rakentaa kyborgin sisälleen. Sulauttaa ultraäänien osaksi kyborgista ruumista rakentamalla sen itse. Ottaa haltuun kyborginen ruumiinsa. Poissaoleva esiintyjä siirtää ruumiinsa rajoja. Piirtää rajoja uudelleen.

Poissaoleva esiintyjä täyttää tilan äänellä. Poissaoleva esiintyjä tuo rakennukseen kaiuttimia, asettaa ne tilaan, laittaa ne osoittamaan eri suuntiin, kiinnittää ne tilan rakenteisiin. Tilan ääni on ruumiin sisällä, ruumiin ääni on tilan sisällä. Ruumis on tilan sisällä, tila on ruumiissa. Poissaoleva esiintyjä rakentaa esityksen rakennuksen sisään. Poissaoleva esiintyjä on kyborgi, joka nielaisee rakennuksen sisäänsä, rakennuksen rakenteet osaksi ruumista, tekee rakennuksesta osan ruumistaan, sisäpuolen, siirtää oman ruumiinsa rajoja. Poissaolevan esiintyjän kyborgin ruumis näkee oman kuolemansa heijastuksen. Näkee oman osittaisen kuolemansa, oman osittain kuolleen itsensä, oman sisäkkäisen kuolemansa, näkee kuolleen sisäkkäisen toisen ja itsensä. Saman ja samalla toisen. Kyborgi näkee kuoleman sisällään.

Kyborgi on poissaolevan esiintyjän väline. Poissaoleva esiintyjä muuttuu poissaolevaksi, kun hänestä tulee kyborgi. Poissaoleva esiintyjä on taruolento, sisäänsä näkevä kyborgi, teknologiaa ja orgaanista yhdistävä myyttinen hahmo. Kone, joka luo kuvan ultraäänien kautta on ruumiin

jatke, ruumiinosa, ruumiiseen liitetty silmä. Ruumiista tulee läpinäkyvä, koneellinen, sen rajat purkautuvat ja muodostuvat uudelleen. Poissaolevan esiintyjän kyborgin ruumis näkee ja kuulee sisäänsä äänen avulla. Kyborgi muuttuu läpinäkyväksi äänen kautta, kyborgi kääntyy sisältä ulos, muuttuu kuvaksi. Kuva palautuu, sulautuu silmän kautta osaksi kyborgin ruumista. Kuollut erottuu kyborgin ruumiista heijastuksena ja muuttuu kuvana osaksi ruumista. Raja sisä- ja ulkopuolisen esiintyjän välillä hälvenee. Kyborgi heijastaa itsensä ulos ja takaisin sisään.

Ana Mendieta piirtää teossarjassaan *Silueta* (1973–1978) oman ruumiinsa rajoja erilaisilla materiaaleilla erilaisiin tiloihin. Ruumiin rajat ovat näkyvissä, niiden sisällä oleva ruumis on poissaoleva. Rajaamalla ruumiinsa ääriviivat Mendieta sanoo sulautuvansa osaksi sitä mistä on tullut, palaavansa takaisin maahan, takaisin sisäkkäisyyteen (Mendieta Perreaultin mukaan 1987, 10). *Silueta*-sarjassa Mendieta rajaa oman ruumiinsa tilan, rakentaa rajan, rajaa tilaa. Teokset itse ovat poissaolevia, niistä on jäänyt jäljelle vain dokumentaatio.

Poissaoleva esiintyjä on rajaamisen teko. Rajaaminen on poissaolevan esiintyjän strategia. Poissaoleva esiintyjä rajaa ilmaa. Hän rakentaa huoneen sisällä kuution, joka rajaa ilmaa. Hän rakentaa ruumiinsa rakennuksen sisään. Hän rajaa rakennuksen ruumiinsa sisälle. Poissaoleva esiintyjä rajaa oman syntymänsä ruumiinsa sisään. Hän rajaa oman kuolemansa ruumiinsa sisään. Hän siirtää ruumiinsa rajoja. Hän siirtää ruumiinsa rajoja tilassa ja ajassa. Poissaoleva esiintyjä on kaikkialla ja ei missään. Hän siirtää ruumiinsa rajoja niin että ne rajaavat sisäänsä. Hän siirtää ruumiinsa rajoja niin, että ne rajaavat ilmaa sisäänsä. Hän rajaa ilmaa sisäänsä. Hän rajaa ääntä sisäänsä. Hän rajaa ilmaa, jossa ääni liikkuu. Rajojaan siirtävä ruumis on kyborgi. Poissaoleva esiintyjä on kyborgi.

2.2 kuunteleminen

Kuoleman ympärille samenee hiljaisuus. Ultraäänitutkimusten aikana lääkärit välttelevät kuolleen kuvan näyttämistä. Esiintyjän pitää pyytää lääkäreitä näyttämään kuollut. Pyyntö tekee lääkäreiden olon epämukavaksi. Lääkärit näyttävät kuolleen kuvan, kun esiintyjä pyytää. Kuolema tekee heidän olonsa epämukavaksi. He kertovat tarinoita kuolleesta. Esiintyjä on lapsi, jolle kerrotaan tarinoita. Tarinoita hänen omasta kuolemastaan. Esiintyjän silmät täyttyvät kyynelistä. Esiintyjä on helpottunut. Näkemisen teko tekee kuolemasta todellisen. Kuollut hahmo on olemassa kuvana, mutta sen ääni on lakannut. Pienen ruumiin virtaukset ovat lakanneet kohisemasta, sydän on lakannut lyömästä. Kuvana kuolema on läsnä oleva. Äänenä kuolema on poissa, paennut. Kuolema on hiljaisuus.

Salomé Voegelin (2010, 83) esittää, että hiljaisuus on lähtökohta kuuntelemiselle. Hän esittää, että kun ruumiin ympärillä on vain vähän ääntä, ruumis alkaa kuulla itsensä. Silloin ruumiin sisäisen äänen sekoittuu ulkoisen äänen kanssa, äänet sulautuvat, niiden välinen raja liukenee. Toisin kuin Voegelinin ajattelussa esiintyjän kohdalla kuuntelemisen aloittava hiljaisuus on esiintyjän ruumiin sisäpuolella. Sisäkkäisen esiintyjän hiljaisuus tekee ulkopuolisesta esiintyjästä

kuuntelijan. Ulkopuolisesta esiintyjästä tulee oman osittaisen kuolemansa kautta kuuntelija. Ulkopuolinen esiintyjä kuuntelee ruumiinsa ulkopuolista kohinaa. Sisäkkäinen hiljaisuus tekee ulkopuolisen kuuntelemisen mahdolliseksi. Sekoittuminen ympäristöön tapahtuu toiseen suuntaan. Kuunteleminen kadottaa ruumiin rajan sisältä ulos. Sisällä oleva hiljaisuus levittäytyy ja sulautuu ruumiin rajojen yli.

Kaiuttoman tilan seinät on päällystetty pehmeällä muovisella materiaalilla. Materiaali muodostaa säännöllisen pinnan, joka hajottaa siihen osuvaa ilmaa kulkemaan eri suuntiin tilassa. Materiaali imee ääntä itseensä ja hajottaa sen. Tila kelluu ilmassa. Tilan rakentajat jahtaavat tuntikausia ääntä. He jahtaavat ääntä, joka resonoi tilassa. Esiintyjä makaa kaiuttoman tilan metallisella verkolla. Verkko on ilmassa, sen alapuolella ja yläpuolella on ilma. Esiintyjä kuulee oman ruumiinsa kohinan. Hän kuulee korkean kohinan. Esiintyjä makaa keskellä tilaa ja kuulee oman ruumiinsa. Ruumis kuulee itsensä, oman rakenteensa tuottaman kohinan, oman rakenteensa sisäisen liikkeen. Maatessaan tilan keskellä olevassa ilmassa esiintyjä kuulee vain oman ruumiinsa.

Kuudentoista viikon jälkeen sisäkkäinen olento alkaa reagoida ruumiin rajojen ulkopuolelta tuleviin ääniin. Kuudentoista viikon jälkeen sisäkkäinen olento alkaa kuulla korvillaan. Kahdeksantoista tai kahdenkymmenen viikon jälkeen korvan kuulemiselle keskeiset rakenteet alkavat toimia. Kuuleminen alkaa sisäkkäisessä tilassa. Kuuleminen alkaa nesteessä sisällä. (Ks. esim. Shahidullah & Hepper 1992, 239; Pujol & Lavigne-Rebillard 1991, 7). On kuitenkin esitetty, että kuuleminen alkaa jo ennen kuin korvan rakenne on kehittynyt. On esitetty, että kuuleminen alkaa tuntoaistin kautta, ihon kautta, koko ruumiissa, ei korvassa vaan ihossa. (Ks. esim. Chamberlain 2014; Blum et al. 1993.)

Seitsemänkymmenenkolmen viikon jälkeen esiintyjä seisoo näköalatornissa vanhan lumisen metsän keskellä. Esiintyjä on tullut katsomaan täysikuuta muiden residenssin taiteilijoiden kanssa. Säveltäjä seisoo esiintyjän vieressä ja kertoo Pauline Oliverosin teoksesta *Echoes from the Moon* (1987). Teoksessa Oliveros lähettää radioaaltoja kuuhun, heijastaa niitä kuun pinnasta ja soittaa niitä maan päällä radiovastaanottimella. Radioaallot saavuttavat kuun pinnan ja palaavat. Palaaminen tapahtuu viiveellä. Äänentaajuus muuttuu hieman. Radiovastaanotin muuntaa radioaallot ääniaalloiksi. Ihmiset seisovat maan päällä. He kuuntelevat kuuhun lähettämäänsä ääntä, joka on muuttunut hieman. He lähettävät omaa ääntänsä kuuhun. (Ks. esim. Oliveros 2010, 58–60.) Kuun valo heijastuu lumesta. Lumi imee äänen itseensä. Luminen metsä on hiljaisuus.

Esityksen jälkeen yksi yleisön jäsen kertoo, ettei poissaolevaa esiintyjää ole olemassa. Rakenne, jota poissaoleva esiintyjä rakentaa, kelluu ilmassa. Rakenne rakentaa itse itsensä. Poissaoleva esiintyjä on poissa. Poissaoleva esiintyjä on hiljaisuus. Ääni syntyy, kun rakenteen osat koskevat toisiaan, kun ruuvi kiinnittää metallin puuhun. Yleisön jäsen ei mainitse tilassa läsnä olevaa kaiuttimien välittämää ääntä. Kaiuttimien luoma ääni on hiljaisuus. Ääni on unohdettu. Poissaoleva esiintyjä on poissa. Rakenne on poissaolevan esiintyjän ruumis. Rakenne esiintyy. Esitys on rakenne.

Poissaoleva esiintyjä on kuuntelemisen teko. Kuunteleminen on poissaolevan esiintyjän strategia. Poissaolevan esiintyjän ruumis ei tee ääntä. Poissaolevan esiintyjän ruumis on hiljaa. Poissaoleva esiintyjä muuttuu poissaolevaksi kuuntelemisen teon kautta. Poissaoleva esiintyjä kuuntelee sisällään olevaa hiljaisuutta. Hän kuuntelee hiljaisuutta niin että silmistä valuu kyyneleitä. Poissaolevan esiintyjän ruumiin rajat hajoavat, ne sulavat, sisäinen ja ulkopuolinen sulautuvat toisiinsa. Kuuntelemisen teko hajottaa poissaolevan esiintyjän kyborgisen ruumiin. Poissaoleva esiintyjä kulkee kahteen suuntaan: rajaa ruumiinsa uudelleen ja muuttaa itsensä kyborgiksi, kuuntelee sisällään olevaa hiljaisuutta ja unohtaa rajan. Poissaoleva esiintyjä on rajaamisen ja kuuntelemisen esitys.

Kesän aikana ultraäänikuva muuttuu. Elävän hahmon kuva muuttuu. Ultraäänen luoma kuva alkaa muistuttaa huoneen seinää aikaisin aamulla, kun auringon valo siivilöityy verhon laskoksista. Luut heijastavat ultraäänen, ne eivät päästä ääntä lävitseen. On vaikeampaa nähdä sisäkkäisiä hahmoja. On vaikeampi nähdä. Elävän hahmon ruumis estää ääntä kulkemasta läpi. Elävä ruumis häviää, muuttuu näkymättömäksi, hiljaiseksi, kätkeytyksi, yksityiseksi. Luut estävän äänen liikkeen. Rakenteet estävät näkemisen. Kesän lopussa kaksi hahmoa erottuu ruumista. Sisäkkäiset ruumiit ylittävät ulkoisen ruumiin rajan. Etäisyys ruumiiden välissä alkaa. Välimatka ruumiiden välissä alkaa. Sisäkkäisistä ruumiista tulee osa ruumiin ulkopuolista. Ne erottuvat ruumiista, tulevaksi osaksi ruumiin ulkopuolista, sulautuvat ulkopuoliseen.

3 sulautuminen

3.1 ilmanvaihto

Kuudentoista viikon jälkeen esiintyjä makaa sängyssä suuren rakennuksen pohjakerroksessa sijaitsevassa tilassa. Kadulle päin olevat ikkunat on peitetty sälekaihtimilla. Tilaan pääsee vain vähän valoa. Lääkäri katsoo ultraäänen avulla kahta vielä elävää hahmoa esiintyjän sisällä ja kertoo, että jokin on ehkä huonosti. Hän ohjaa esiintyjää katsomaan huoneen takaseinällä olevan näytön tummaa kuvaa, sen vaaleita seittimäisiä kuvioita, hän ohjaa katsomaan. Esiintyjä katsoo kuvaa ja kauhun läpi ei voi olla lumoutumatta siitä, että ensimmäiset kuvat hänen sisällään olevista hahmoista ovat äänen tuottamia. Ja kun esiintyjä ei enää kyynelten läpi voi katsoa kuvaa, hän alkaa kuunnella tilaa, tilan huminaa. Esiintyjä kääntää silmänsä kattoon ja katsoo katossa olevia ilmastointipaneeleja. Paneeleissa on pieniä pyöreitä reikiä, jotka ohjaavat tilaan tulevaa ilmaa eri suuntiin. Esiintyjä ajattelee tilassa olevan ilman liikettä. Ajattelee tilassa olevia ilmaa liikuttavia laitteita, kuumenevan teknologian viilennykseen rakennettuja ilmastointilaitteistoja, rakennuksen ilmastointijärjestelmää. Ja esiintyjästä tulee esiintyjä. Esiintyjä uudelleen. Ja esiintyjä on kaikissa tiloissa samaan aikaan. Esiintyjä on kaikkialla samaan aikaan ja samalla ei missään. Esiintyjä kuuntelee kohinaa, kun katsomisesta ja puheesta tulee epäoleellista. Ja esiintyjä kuuntelee sitä, joka ei ole yhteydessä puheeseen. Ja esiintyjä kuuntelee tilan ääntä, kun sanat eivät tarjoa mahdollisuutta, eivät tilaa, eivät mahdollisuutta valita.

Kahdeksantoista viikon jälkeen esiintyjä makaa sängyssä tilassa jossain suuren rakennuksen sisällä. Tila on täynnä ihmisiä. Esiintyjän kasvojen eteen on viritetty lakana, joka estää häntä näkemästä. Huoneessa ei ole ikkunoita, eikä se sijaitse missään. Esiintyjältä kysytään, tietääkö hän missä on ja mitä tapahtuu. Esiintyjän ruumis muuttuu turraksi. Esiintyjän oikeassa kädessä on verenpainemittari, joka mittaa verenpainetta leikkauksen ajan. Verenpainemittari täyttyy ilmasta, se pumpppaa ilmaa käsivarren ympärille. Verenpainemittari tuottaa ilman liikuttamisen avulla ruumiistani tietoa, jota esiintyjä ei näe. Verenpainemittari täyttyy tasaisin väliajoin ilmasta. Kun paine on tarpeeksi suuri, verenpainemittari tyhjenee, päästää ilman ulos, tyhjenee ilmasta. Lääkkeet ovat sumentaneet esiintyjän ruumiin. Esiintyjä ajattelee muuta. Hän puhuu arkisista asioista, erikoisista kukista, joita on nähnyt, ruuasta, josta on pitänyt. Kirurgi pyytää esiintyjää olemaan hiljaa. Verenpainemittarin täyttymisen rytmi jakaa aikaa osiin. Verenpainemittarissa liikkuvan ilman kohina on kiinnittymisen piste. Ilman esiintyjän käteen aiheuttama paineen tunne on kiinnittymisen piste. Ajan käsite pakenee. Kaksi vielä elävää hahmoa elävän ruumiin sisällä, kohisevan ruumiin.

Neljänkymmenen viikon jälkeen esiintyjä makaa sängyssä tilassa jossain suuren rakennuksen sisällä. Tila on täynnä ääntä. Kaikki tilassa olevat koneet tekevät ääntä. Kaikki tilassa olevat laitteet humisevat ja tuottavat pistemäisiä ääniä eri taajuuksilla. Elävän hahmon päähän kiinnitetty anturi soittaa sydämen sykkeen tilaan. Ruumis on yhdistetty koneisiin. Ruumis tuottaa ääntä koneiden kautta. Tila on täynnä ääntä. Ruumis on yhdistetty koneisiin. Ruumis tuottaa ääntä teknologian avulla. Tila on täynnä ääntä. Erottumisen hetkellä tulee hiljaista. Elävä hahmo makaa

sinisen kertakäyttöisen muovisen suojan peittämällä sairaalasängyllä. Kuollut hahmo makaa sinisen kertakäyttöisen muovisen suojan peittämällä sairaalasängyllä. Tilan ikkunat on peitetty sälekaihtimilla. Tila on hiljaa. Tilassa ei ole ääntä. Ilma ei liiku. Tila ei ole missään. Tilassa ei ole aikaa. Kun elävä hahmo hengittää ensimmäisen kerran hän huutaa. Keuhkot täyttyvät ja tyhjentyvät ilmasta ensimmäistä kertaa.

Neljänkymmenen neljän viikon jälkeen esiintyjä istuu pienessä kapeassa tilassa rakennuksen kellarissa. Tilassa ei ole ikkunoita. Esiintyjän veli on rakentanut kuution muotoisen laatikon tammesta. Työntekijä asettelee kuollutta pientä hahmoa tammesta tehtyyn laatikkoon. Pian laatikko poltetaan hautausmaalla toisessa kaupungissa. Työntekijä asettelee kuolleita pitkiä raajoja vaivaantuneena ja liian pitkään, korjailee niiden kulmaa. Hän ei ole tottunut olemaan tässä tilanteessa. Asettamaan kuollutta ruumista laatikkoon yleisön edessä. Esiintyjä ei ole tottunut olemaan tässä tilanteessa. Katsomassa toisen pitämässä kuollutta ruumistaan käsissään. Työntekijä on huolissaan siitä, että puinen laatikko kostuu. Hän taittelee sinisen muovisen suojan ruumiin alle suojaamaan puuta kostumiselta. Muovinen suoja on samanlainen, joka on ruumiin alla, kun esiintyjä ja hahmo kohtaavat ensimmäistä kertaa ruumiin ulkopuolella. Lääketieteellisesti sisäkkäiseen tilaan kuollut hahmo on normaali. Kuolema on normaali. Työntekijän työ on selvittää laboratoriossa, miksi kuollut hahmo on kuollut. Esiintyjä istuu tilassa tunnin. Työntekijä tulee kerran ovelle ja katsoo sisään. Tilassa ei ole ikkunoita. Nurkissa on muovisia kasveja. Tilassa on voimakas ääni. Ilmastointijärjestelmä kohisee. Ääni on erilainen eri kohdissa tilaa. Pienet esineet kolisevat ilmanvaihtojärjestelmän suuaukoilla. Tilassa ei ole ikkunoita. Esiintyjä kävelee tilaan ruokalan läpi, jossa nuoret opiskelijat ihmettelevät pientä elämää hänen olkapäällään. Esiintyjä kävelee tilasta ulos lastauslaiturille, jonka kautta ruokalan ruoka kuljetetaan sisään. Esiintyjä kuivaa kyyneleitä hyllyllä muovipakkauksessa oleviin käsipyyhkeisiin.

Kahdeksankymmenenviiden viikon jälkeen esiintyjä astuu entisen sairaalan sisälle. Sairaalan ilma on määritelty myrkylliseksi ihmiselle. Sairaala lopettaa toimintansa, koska työntekijät tulevat sairaiksi. Esiintyjän pääsystä tilaan käydään pitkä sähköpostikeskustelu. Instituution lakiasiantuntija ei puolla tilan käyttöä opiskeluun tai esitykseen. Hän vetoaa turvallisuuteen. Tilan omistavalla kaupungilla ei ole tarkkaa tietoa siitä, missä tiloissa ilma on turvallista hengittää. Koko rakennuksessa on sama ilmanvaihtojärjestelmä. Tyhjän rakennuksen ilmanvaihtojärjestelmä on päällä. Pitkän sähköpostikirjeenvaihdon jälkeen rakennuksen C-siiven vuokraaminen onnistuu. Rakennuksen C-siipi on myyty kiinteistöalan yritykselle, jota omistavat osittain erilaiset ammattiyhdistykset ja eläkevakuutusyhtiöt. Esiintyjä ei tiedä, missä tilassa rakennuksen sisällä hän

on vetänyt ensimmäisen kerran ilmaa keuhkoihinsa. Esiintyjä tietää, että hän on oppinut lukemaan C-siivessä. Esiintyjä alkaa suunnitella esitystä kerrokseen, jossa on ennen sairaalan sulkemista toiminut opiskelijoita varten perustettu kirjasto. Kun esiintyjä astuu tilaan, hän tiedostaa ilman. Hengittäminen tilassa tuntuu vaikealta. Esiintyjä avaa kaikki tilan ikkunat. Suuressa kirjastotilassa on läsnä matalataajuuksinen humina. Esiintyjä ei tiedä tuleeko hän huonovointiseksi ilman vai matalalla soivan taajuuden vuoksi. Esiintyjä ei pysty paikantamaan matalan taajuuden lähdettä. Välillä se katoaa.

Vuonna 2021 arkkitehtitoimisto saa valmiiksi raportin, jossa se esittelee entistä sairaalaa, sen tiloja ja tilallisia piirteitä, käytäviä, väliovia, kaiteita, valaisimia, ilman tuloventtiilejä, ilman poistoventtiilejä, ikkunoita. Entisessä sairaalassa on alusta asti koneellinen ilmaa liikuttava rakenne, jonka liike perustuu ilman poistamiseen. Myöhemmin entisen sairaalan ilmaa liikuttava rakenne liikuttaa ilmaa sekä sisään että ulos. Sama ilma liikkuu läpi koko entisen sairaalan rakennuksen. Ilmanvaihtojärjestelmän koneiden tilat sijaitsevat rakennuksen ylimmissä kerroksissa. Ilmanvaihtojärjestelmä levittäytyy seittinä läpi rakennuksen kaikkien tilojen. (Saatsi at al. 2021.) Koneellinen ilmanvaihto tekee ilman liikkeestä äänekästä. Ilman liike on läsnä, se on läsnä äänen kautta. Ilmastointilaitteilla ihminen kääntää sisäisen kohinansa ulos. Hän kääntää itsensä ulos. Tekee ulkopuolisesta äänekästä. Voegelin (2010, 43) esittää että kohina (eng. noise) on hiljaisuuden vastakohta ja että kohina erottaa sisäisen ympäristöstä. Voegelinin määrittelyssä kohina rakentaa rajoja, hiljaisuus sulauttaa niitä. Pieni elämä nukahtaa ilmastointilaitteiden huminaan. Pieni elämä kääntää sisäisen ulkoiseksi, kääntää itsensä takaisin sisäkkäisyyteen.

3.2 ikkuna

Yleensä kaiuttimessa on runko ja rungossa kiinni kartion muotoinen osa. Sähköaallot liikuttavat kartion muotoista osaa. Kartion liike liikuttaa ilmaa. Kartion liike saa ilman värähtelemään, aaltoilemaan, sykkimään. Yleensä kaiutin ei tarvitse pintaa. Kaiutin ei tarvitse pintaa äänen värähtelylle. Eikä kaiutin tarvitse pintaa äänen heijastumiselle. Kaiutin tarvitsee ilmaa. Kaiutin tarvitsee ilmaa ympärilleen. Poissaoleva esiintyjä asettaa kaksi korkeampia taajuuksia toistavaa kaiutinta suuren ti-

lan ikkunaseinälle. Poissaoleva esiintyjä asettaa matalampia taajuuksia toistavan kaiuttimen tilan takaseinälle. Poissaolevan esiintyjän veli seisoo ikkunan edessä tilan toisessa laidassa. Veli avaa tilan ikkunat. Hän avaa kaikki ne tilan ikkunat, jotka on mahdollista avata. Ääni tilan ulkopuolelta tulee sisään. Ääni tilan sisältä menee ulos. Tilan ulko- ja sisäpuoli sulautuvat toisiinsa, sekoittuvat. Ulko- ja sisäpuolen raja purkautuu. Poissaolevan esiintyjän veli avaa entisen kirjaston ikkunat. Hän avaa tyhjän kirjaston ikkunat. Ilma sekoittuu.

Kirjoitan kolme vuotta. Kirjoitan tätä kirjoitusta uudelleen kolme vuotta. Pääni jakautuu kolme vuotta kahdeksi, erottuu keskeltä kahdeksi. Kieli rakentaa rakenteita sisälleni. Se rakentuu sisälleni tiloiksi uudelleen, vaihtaa tilojen paikkaa, sekoittaa ne kuten Doris Lessing kuvaa kirjassaan Eloonjääneen muistelmat (2007 [1974]). Kieli rakentaa rajoja. Olen jo kirjoittanut kaiken. Olen jo kirjoittanut kaiken ruumiini sisälle. Kirjoitus on osa ruumistani, se on ruumiini, se on ruumiini rajan sisällä. Se on kapseloitunut ruumiini keskikohtaan. Kirjoitus on valmis ja sisäkkäinen. Kirjoitus on ruumiini. Kirjoitus on ruumiini ja ruumiini sisällä.

Opin lukemaan viisi kerrosta entisen kirjaston alapuolella. Opin lukemaan ja sulaudun, häviän, minusta tulee osa kirjoitusta. Tämä kirjoitus on lukemaan oppimisen teko uudelleen, kirjoitus on tapa sulautua, hävitä, tulla osaksi ympäristöä. Tapa sulaa osaksi ympäröivää, kuten Rafael Wardi kuvaa unohtamisen prosessia (Paavilainen & Wardi 2003, 82). Tämä kirjoitus on tapa sulaa, sulautua. Tämän kirjoituksen kirjoittaminen on tapa sulautua, tulla osaksi ympäristöä, päästää irti, unohtaa. Lukemaan oppiminen ja kirjoittaminen ovat tässä kirjoituksessa taustaan häviämisen tekoja. Rakennuksen sisällä opin lukemaan ja minusta tulee osa kirjoitetujen sanojen huminaa. Minusta tulee osa maailmaa, jossa myös muut sen osat osaavat lukea. Lukemaan oppimisen prosessi on sulautumisen prosessi. Oppiessani lukemaan ruumiini sulautuu kirjoitukseen. Ruumiini sulautuu paperiin. Ruumiistani tulee paperia.

Poissaoleva esiintyjä astuu sisään tilaan. Poissaoleva esiintyjä kantaa rakentamansa rakenteen ympärillään. Poissaoleva esiintyjä asettaa rakenteen keskelle tilaa. Poissaoleva esiintyjä purkaa rakentamansa rakenteen. Poissaoleva esiintyjä kiertää rakenteen kolme kertaa aikaa vastaan. Poissaoleva esiintyjä purkaa rakentamansa rakenteen osiin lattialle. Rakenne purkautuu lattialle. Poissaoleva esiintyjä kiertää auki ruuveja. Poissaoleva esiintyjä kiertää ruuveja auki ajan suuntaan. Poissaoleva esiintyjä kiertää rakennetta, kunnes sen osat ovat hajallaan lattialla. Poissaoleva esiintyjä asettuu makaamaan lattialle. Parikymmentä vuotta sitten kaksi seinää jakaa tilan kolmeen osaan. Sitten seinät puretaan. Seinät puretaan. Tilasta tulee suurempi yhtenäinen tila. Ikkunoista näkyy kallio, jonka päällä kasvaa puita. Seinän vieressä pienet lapset heittävät valaisimia kivillä. Ennen tyhjentymistään, tila toimii kirjastona. Ennen tyhjentymistään, tila on täynnä paperia.

Tämä kirjoitus käsittelee esiintyjää, joka on kuollut. Tämä kirjoitus käsittelee esiintyjää, joka on osittain kuollut ja kuollut. Esiintyjää, joka kuolee sisäkkäisyydessä. Esiintyjää, joka kuolee ruumiin sisällä. Sisällä kuoleva esiintyjä on kirjoitettu ruumiin sisään. Sisään kuoleva esiintyjä on paperia. Esiintyjä ilman ilmaa, ilman ääntä, ilman kieltä, ilman sanoja. Esiintyjä ilman ilmaa, ilman hengitystä. Esiintyjä kuolee ruumiin sisällä. Esiintyjä kuolee hengittävän ja kirjoittavan ruumiin sisällä. Ruumis kirjoittaa kuolleen sisäänsä. Ruumis kirjoittaa

oman osittaisen kuolemansa, oman kuolemansa. Kuolleesta esiintyjästä tulee esitys ruumiin sisällä. Kirjoitus on kuollut. Kirjoitus jää ruumiin sisälle. Kuollut esiintyjä erottuu osittain kuolleesta esiintyjästä kuten kirjoitus erottuu ruumiista. Tämä kirjoitus on kuollut esiintyjä, kuollut esitys, osittain kuolleen esiintyjän ruumis. Kuollut esiintyjä erottuu ulkopuolisesta esiintyjänä paperina.

Yritän avata ikkunaa. Yritän avata kaikki ikkunat. Yritän avata ikkunat kielen sisälleni rakentamissa tiloissa. Yritän avata kaikki ikkunat. Yritän löytää aukkoja, joista ilma voisi virrata ulos ruumiistani. Yritän avata kirjoitukselle ikkunoita hengittää. Antaa ruumiin tulla osaksi ympäröivää, antaa sen sulautua ympäröivään. Antaa sen sulautua osaksi kaikkea muuta kirjoitusta. Antaa sen olla. Kun kirjoitus erottuu, se muuttuu kuolleeksi, sitä ei ole enää olemassa. Kirjoitus kuolee ruumiini sisällä, se jää sisälle. Kestää kolme vuotta, että kuollut kirjoitus tulee ulos, kuollut kieli, kuolleet sanat. Ruumis kielellistyy ja muuttuu kuolleeksi. En osaa erottaa kirjoitusta ja ruumista. En osaa päästää irti.

Hélène Cixousin (2021 [2010], 35–43 & 124–127) mukaan toisen pitää kirjoittaa itsensä, hänen pitää kirjoittaa, palata ruumiiseensa kirjoittamalla, kirjoittaa ruumiistaan lähtöisin ja ehkä myös ruumiinsa. Kirjoittamisen Cixous määrittelee puheeksi, kirjoittamisen kautta voi saada äänen, feminiininen kirjoittaminen on ruumiista ulos suuntautuva ääni, joka katoaa, ei palaa takaisin, ei heijastu. Hänen määritelmässään puhe ja hengittäminen ovat sidoksissa ruumiin läsnäoloon, poissuljettu ruumis ei puhu eikä hengitä. (Mt.) Tämä kirjoitus on poissaolevan esiintyjän ruumis. Poissaolevan esiintyjän kolmas strategia. Haraway (1991, 176) määrittelee kirjoittamisen kyborgiseksi teoksi, joka on osittainen, kohiseva, epätarkka. Hänen määritelmässään kyborginen kirjoitus on viestinnän epäonnistumista, häiriö täydellisessä viestinnässä, koodin hajoaminen. Tämä kirjoitus on kyborgisen ruumiin ääni, sisäpuoli käännettynä ulkopuolelle. Tämä kirjoitus on poissaolevan esiintyjän kyborgisen ruumiin strategia. Tämä kirjoitus on Voegelinin (2010, 83) kuvaaman kuuntelemisen teko toisin päin, sisäkkäisen hiljaisuuden aloittama kuuntelemisen teko, sisäpuolen ja ulkopuolen rajan purkautuminen, sulautuminen, sekoittuminen.

Pakenen ikkunan avaamista, kirjoittamista, irti päästämistä. Tämä on kirjoitus pakenemisestä. En osaa kirjoittaa tätä kirjoitusta. Yritän kirjoittaa ulos ruumiistani, mutta jään ruumiin sisään. Rakennan kirjoituksesta kuutiota, laatikkoa, rakennan kirjoitusta itseni ympärille. Kirjoitus koostuu ympärilleni rakentamistani rajoista, kehikoista. Kirjoitus on ilmaa, kevyistä rakenteista koostuvaa ilmaa. Kirjoitus pyrkii purkamaan kaikki ilman liikettä rajavat rakenteet. Kirjoitus pyrkii tekemään kaikesta samaa. Kirjoitus pyrkii tekemään kaikesta samanarvoista. Tämä kirjoitus on mahdotonta kirjoittaa. Tämä kirjoitus ei ikinä saavu, se ei ole ikinä perillä. Kirjoitus ei ikinä valmistu. Kirjoitus ei voi ikinä loppua. Tätä kirjoitusta ei voi kirjoittaa. Tätä kirjoitusta ei voi kirjoittaa. Kuollut ei voi kirjoittaa omasta kuolemastaan. Osittain kuollut ei voi kirjoittaa omasta osittaisesta kuolemastaan.

Ja kolmen vuoden jälkeen teen kirjoittamalla ruumiini sisälle tilaa uudelle elämälle. Teen tilaa elämälle. Erotan kirjoitusta ruumiistani ja yritän uudelleen oppia kuuntelemaan. Kirjoitus on valmis, se on jo kirjoitettu, olen unohtanut sen. Ja en osaa kirjoittaa muusta kuin sälekaihtimista. Kaikkien sairaalan ikkunoiden kahden lasin välissä on sälekaihtimet. Sälekaihtimet on kiinnitetty sisemmän lasiruudun yläkulmaan. Sälekaihtimet ovat harmaita, metallin värisiä. Ulkona oleva valo siivilöityy huoneeseen tai se rajautuu kokonaan ulkopuolelle. Ikkunat ja niiden sälekaihtimet rajaavat. Rakenteet on tehty rajaamaan. Tila ja sen

rakenteet rajaavat ilmaa. En osaa kirjoittaa muusta kuin sälekaihtimista. Kirjoitus on niin lähellä, että sitä ei ole olemassa. Kirjoitan kirjoittamatonta ruumista, äänetöntä ruumista. Kirjoitan tyhjää paperia. Kirjoitan kuollutta. Kirjoitan hiljaisuutta.

Kaikissa entisen sairaalan ikkunoissa on sälekaihtimet. Kaikki entisen sairaalan ikkunat ovat kiinni. Sälekaihtimet päästävät tilan ulkopuolelta sisään eri

määrän valoa eri tiloissa: valo siivilöityy lattialle vaakasuuntaisina raitoina, muodostaa pystysuuntaisia pistenauhoja, päästää lävitseen valohämyä, päästä sisään valoa, joka peittyy tilan keskellä olevan loisteputken valoon. Poissaoleva esiintyjä peittää osan ikkunoista paperilla sälekaihtimien alta. Kaikki entisen sairaalan sälekaihtimet ovat pölys-

sä. Sälekaihtimia ikkunankarmeissa kiinni pitävät muoviosat ovat hapertuneet. Muoviosat murtuvat, kun niihin koskee. Muoviosat ovat kellastuneet ja hapertuneet. Osa metallisista osista on vääntynyt. Eesityksen jälkeen osa sälekaihtimista tippuu alas.

Poissaoleva esiintyjä
avaa kaikki huoneen
ikkunat. Poissaoleva
esiintyjä avaa kaikki ne
huoneen ikkunat, jot-
ka on mahdollista saa-

da auki. Sisään
tuleva ilma rik-
koo ilmanvaih-
tojärjestelmän.
Tila purkautuu.

Se avautuu ulos,
tilan rajat katoa-
vat, tila katoaa,
sulautuu.

lähteet

Amacher, M., Cimini, A., & Dietz, B. (2020). *Maryanne Amacher: Selected writings and interviews*. Blank Forms Editions.

Blum, T., Dittman, R., Schulz, J. & Walker, J. (1993). ”Prenatal Interventions and Human Proto-Development.” Teoksessa Blum T. (Toim.) *Prenatal perception, learning and bonding*. Leonardo publishers. 394. 107–131.

Chamberlain, D. B. (2014): ”The Sentient Prenate: What Every Parent Should Know.” Teoksessa *Journal of Prenatal & Perinatal Psychology & Health*, 28(4), 253–274.

Cixous, H., Rundgren, H., & Sevón, A. (2021 [2010]). *Medusan nauru ja muita ironisia kirjoituksia*. Tutkijaliitto. [Julkaistu alun perin vuonna 2010 ranskaksi nimellä *Le Rire de la Méduse et autres ironies*.]

Ettinger, B. L. (2006). *The Matrixial Borderspace*. University of Minnesota Press.

Goodman, S. (2010). *Sonic Warfare: Sound, Affect, and the Ecology of Fear*. MIT Press.

Haraway, D. J. (1991). *Simians, cyborgs, and women: The reinvention of Nature*. Free Association Books.

Homanen, R. (2014): ”Suhteellinen ja moninainen sikiö”. Teoksessa Lummaa, K., & Rojola, L. (Toim.) *Posthumanismi*. Eetos. 338. 57–80.

Irigaray, L. & Mader, M. B. (1999 [1983]). *The forgetting of air in Martin Heidegger*. University of Texas Press. [Julkaistu alun perin ranskaksi vuonna 1983 nimellä *L'oubli de l'air chez Martin Heidegger*.]

Kosonen, L. (2019). *Suomi synnytti – Kätilöiden kertomaa*. Kustantamo S&S.

Lessing, D., & Villa, K. (2007). *Eloonjääneen muistelmat*. Otava. [Julkaistu alun perin englanniksi vuonna 1974 nimellä *The Memoirs of a Survivor*.]

Mitchell, L. M. & Georges, E. (1998): ”Baby’s First Picture. The Cyborg Fetus of Ultrasound Imaging.” Teoksessa Davis-Floyd, R., & Dumit, J. (Toim.) *Cyborg Babies: From Techno-Sex to Techno-Tots*. Routledge. 358. 105–123.

Oliveros, P., & Hall, L. (2010). *Sounding the Margins: Collected writings 1992–2009*. Deep Listening Publications.

Paavilainen, M. & Wardi, R. (2003). *Rafael Wardi: valo varjossa*. Kirjapaja.

Perreault, J. (1987): "Earth and Fire, Mendieta's Body of Work." Teoksessa *Ana Mendieta: A Retrospective*. The New Museum of Contemporary Art, New York. 85. 10–17.

Pujol, R. & Lavigne-Rebillard, M. (1991): "Development and plasticity of the human auditory system." Teoksessa *Acta oto-Laryngologica*. Supplementum. 482. 7–12.

Saatsi, E. & Saatsi, P. & Sirén, R. & Kotilainen, V. / Saatsi Arkkitehdit Oy (2021). *Helsingin Kätilöopiston rakennushistoriaselvitys*. Helsingin kaupunki, asemakaavoituspalvelu.

Shahidullah, S. & Hepper, P. G. (1992): "Hearing in the Fetus: Prenatal Detection of Deafness." Julkaisussa *Int. J. Prenatal and Perinatal Studies Vol. 4 (1992) No. 3/4*, 235–240.

Voegelin, S. (2010). *Listening to Noise and Silence. Towards a Philosophy of Sound Art*. Continuum.

Westervelt, P. J. (1963): "Parametric Acoustic Array." Julkaisussa *The Journal of the Acoustical Society of America* 35.4 (1963), 535–537.

esityksen tiedot

minerva juolahti: □□□

aika / time

01/06 & 02/06 & 03/06 & 05/06/2022

tila / space

kätilöopisto, sofianlehdonkatu 5b, helsinki

esityksen rakenne / the structure of performance

sisäkkäisyys – erottuminen – sulautuminen / inside another – separation – blending in

esiintyjät / performers

minerva juolahti, johannes juolahti

materiaali / material

yhdeksän kaiutinta, joissa ei ole runkoa eikä kartiota, joiden tuottama ääni värähtelee rakenteissa, joihin kaiuttimet on kiinnitetty, yksi ultraäänikaiutin (Hyper Sonic Sound Audio System / American Technology Corp. San Diego CA), kolme kaiutinta, joissa on runko ja kartio, ja jotka levittävät ääntä ilmaan, yksi haavasta tehdystä rimasta ja metalliosista rakentuva kuutio, yksi männystä tehdystä rimasta ja metalliosista rakentuva kuutio, yksi haavasta tehdystä rimasta rakennettu kuutio, ääni, neljä peiliä, video, kolme loisteputkea, paperi, kaksi ruumista / nine speakers without frame and cone emitting sound vibrating on structures the speakers are attached to, one ultrasonic speaker (Hyper Sonic Sound Audio System / American Technology Corp. San Diego CA), three speakers with a frame and a cone spreading sound in the air around them, one cube structure made out of aspen lath and metal parts, one cube structure made out of pine lath and metal parts, one cube structure built out of aspen lath, sound, four mirrors, video, three fluorescent lights, paper, two bodies

puuosat / wooden parts

aleksi juolahti, heli litmanen

metalliosat / metal parts

maria zilcher

dramaturginen reflektio & videon leikkaus / dramaturgical reflection & video editing

joona mäkelä

tekniset tukihenkilöt / technical support

aleksi juolahti, joona mäkelä

ohjaajat / supervisors
john grzinich, taina saarikivi

professori / professor
tero nauha

lavamestari / stage master
heli litmanen

tuottaja / producer
maria kaihovirta

lisäksi tukihenkilöt teatterikorkeakoulusta / in addition support from the theatre academy
tarja hägg, seija suontausta, hanna köyhkö, heikki laakso, sirpa luoma, jaana forsström, jyrki
oksanharju

kiitos / thank you
mustarinda-seura, nanni vapaavuori, leena kainulainen, taavi suisalu, anna-kaisa liedes, roberto
fusco, shane wirkes, timo tikka, gregoire rousseau, nina juolahti, mikko juolahti, pertti mäkelä,
maarit mäkelä, ruska maarna lemmikki juolahti

kiitos tilan vuokraamisesta / thank you for renting the space
kojamo oyj & päivi saranpää

02/06/2022
keskusteluun osallistujat / discussion participants
helmi kajaste, john grzinich